

Cauză și efect în dinamica nimicirii

Luni, 18 decembrie 2006

Gili Cârstea

Credința că Dumnezeu trebuie să pedepsească pe cei nelegiuiți cu violență este larg răspândită în biserică, iar ea este adesea motivată tocmai de felul cum este citită solia îngerului al treilea din Apocalips 14. Biserica nu a făcut niciun efort să înțeleagă cum se armonizează violența din Apocalips 14:9-11, cu declarația Spiritului Profeției care spune că solia neprihănirii lui Hristos este “cu adevărat” solia îngerului al treilea.

Al treilea înger vorbește despre vinul mâniei lui Dumnezeu, despre soarta cumplită a celor care primesc semnul fiarei și despre spectacolul chinului lor în foc și pucioasă sub ochii îngerilor sfinți, un chin al cărui fum “se suie în sus în vecii vecilor.” Ce legătură este între așa ceva și neprihănirea lui Hristos, care este caracterul lui Dumnezeu, slava Sa?

Biserica de astăzi nu s-ar fi aflat într-un asemenea impas dacă ar fi acceptat, așa cum pretinde, solia 1888. Scopul soliei era acela de a clarifica tocmai legătura dintre lege și neprihănire, puternic deformată de-a lungul secolelor. La început, nici chiar sora White nu a sesizat direcția în care urma să se îndrepte solia, și considera diferendul din jurul legii din Galateni ca fiind un conflict minor. De aceea nici nu a dorit să-și exprime poziția cu privire la legea din Galateni.

Într-o noapte agitată, în Australia, ea a văzut pentru o clipă importanța monumentală a subiectului, și s-a grăbit să comunice imediat bisericii descoperirea ei. Secretara ei a scris mesajul, care a fost trimis imediat redactorului de al Review spre publicare. Dar acesta, evident deranjat de conținut, a aruncat scrisoarea în sertarul biroului lui, unde a fost descoperită abia după 56 de ani. Biserica nu trebuia să afle direcția pe care urma să o ia solia 1888, felul în care ea trebuia să se unească cu solia îngerului din Apocalips 14.

După ce afirmă răspicat că, în Galateni, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, “în special despre legea morală,” ea descoperă esența confuziei teologice care a dus la conflictul din 1888:

“Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să

îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume” (The EGW 1888 Materials, 1574).

După ce identifică astfel eșecul bisericii de a lumina pământul cu slava lui Dumnezeu, ea face un pas mai departe, legând solia neprihănirii lui Hristos de aparenta violență a lui Dumnezeu descrisă de solia îngerului al treilea:

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-L pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea.”

Dacă această explicație despre pedeapsă ar fi primită astăzi de poporul lui Dumnezeu, vraja cu care diavolul ne împiedică să participăm la încheierea mării controversate s-ar răspândi ca fumul. Ea ar oferi bisericii “eficiența” pe care au avut-o ucenicii la cincizecime în prezentarea adevărului către lume, adică, în termenii actuali, s-ar declanșa marea strigare.

Legea din Galateni, pusă corect în lumina crucii, trebuia să ducă aici: „Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui.” Dumnezeu nu are nevoie să-L pedepsească pe păcătos, deoarece acesta „aduce el însuși pedeapsa asupra lui.”

Cum anume? Cum se pedepsește păcătosul singur? „Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur.” Acesta este un principiu clar exprimat în Scriptură, și ar trebui să ne fie o rușine veșnică pentru aroganța cu care l-am neglijat secole la rând, noi și părinții noștri. Pavel o spune cel mai convingător, exact în faimoasa Epistolă către Galateni, iar el se sprijină puternic pe umerii profeților din vechime:

“Nu vă înșelați: ‘Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.’ Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Gal 6:7).

Putem să-L batjocorim pe Creatorul și Mântuitorul nostru făcându-L răspunzător pentru toate nimicirile de pe lume, dar ne amăgim amarnic, ne înșelăm singuri. Istoria mării controversate este o carte deschisă, în care toate argumentele concură în a declara acest grandios adevăr: “Ce seamănă omul, aceea va și secera.”

Solia lui Ieremia descoperă același principiu neschimbător al legii: “Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta; și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeu tău, și să n-ai nici o frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor” (Ier 2:19).

Solomon vorbea același limbaj - pentru unii care vor avea urechea destul de sensibilă, este adevărat: "Cine seamănă nelegiuire, nelegiuire va secera, și nuiaua nelegiurii lui este gata" (Prov 22:8).

Osea a sesizat și el principiul cauzei și efectului în dinamica nimicirii: "Fiindcă au semănat vânt, vor secera furtună" (Osea 8:7).

Acestea sunt fundamente ale guvernării divine greu de răsturnat. Oferind creaturilor Sale libertate de alegere absolută și neîngrădită, El garanta astfel o conducere non-violentă, în care nu există constrângere și amenințare cu forța. În împărăția lui Dumnezeu, respectul, atracția și conformarea la principiile neprihăririi veneau exclusiv din aprecierea liber-consimțită a beneficiilor ce rezultă din acele principii.

Caracterul legii divine nu se va schimba la sfârșitul mării controversate. Dumnezeu nu poate spune oamenilor "Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta" (Deut 30:19), ca apoi să-i amenințe cu foc și pucioasă pe cei care aleg moartea și blestemul. Cheia unui asemenea conflict este corecta aplicare a principiului descris mai sus prin expresia "o suită de circumstanțe" care produc "un rezultat sigur." Cei ce seamănă vânt culeg furtună, și astfel se pedepsesc pe ei înșiși prin decizia de a sluji păcatului în defavoarea neprihăririi. Cei care ajung în "foc și pucioasă" au decis ei singuri să ajungă acolo, împiedicând sistematic pe Duhul Sfânt să-i convingă că drumul lor este greșit. Ei și-au exercitat dreptul divin de a alege drumul pe care vor să meargă, iar Dumnezeu este obligat să facă "lucrarea Lui ciudată," lăsându-i să ajungă unde și-au dorit fără să poată interveni în niciun fel spre a-i salva.

Noi putem să cochetăm cu "duhul lumii" că nu există efecte naturale ale călcării legii lui Dumnezeu, dar prețul astronomic al acestui joc va trebui plătit cândva. Putem continua batjocorirea lui Dumnezeu, ca savanții lui Israel care spuneau procuratorului roman că Dumnezeu este "un făcător de rele," și cu aceeași gură să susținem că lucrăm spre slava lui Dumnezeu. Putem crede că dreptatea lui Dumnezeu nu poate fi impusă decât prin forță, dar această concepție ne așează obligatoriu în rândul închinătorilor fiarei, acea fiară care va impune ascultare prin amenințarea cu moartea.

Cu siguranță, Dumnezeu nu se lasă batjocorit. El va face acest subiect luminos ca soarele neprihăririi, care va lumina pământul cu slava lui. Toți vor înțelege atunci corect ce este cu pedeapsa lui Dumnezeu: "Cine seamănă în firea lui pământescă, va secera din firea pământescă putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică" (Gal 6:8).